

Derpaa foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af § 72 i Lov om Fattigvæsenet paa Færøerne af 10. April 1895.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 728 ff., Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 683).

Uden for Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets Indhold og Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Bærentsen): Udvalget har gennemgaaet det foreliggende Forslag og har ikke fundet noget imod det at erindre. Det er ganske i Overensstemmelse med Lov 20. Marts 1901, og jeg skal altsaa paa Udvalgets Vegne anbefale det til uforandret Vedtagelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Indhold og dets Overgang til 3die Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af Første Behandling af Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse.

Forhandlingerne genoptoges.

S. Jensen: Saa vidt jeg har kunnet skønne ved at læse de Forhandlinger, der ere førte i Folketinget om det foreliggende Lovforslag om Ægteskabs Indgaaelse, har der fra alle Sider i dette Ting været Enighed om, at det hverken er Kirken, der stifter Ægteskabet, eller Staten, der gør det, men at det stiftes og indgaaes derved, at en Mand og en Kvinde, som anse det for en Lykke at leve sammen, give hinanden Løfte derom, altsaa forlove sig med hinanden og give hinanden deres Ægteskabstro. Men naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig, at der er noget misvisende ved Lovforslagets Titel, der lyder paa „Ægteskabs Indgaaelse“. Ægteskabet er nemlig og maa være indgaaet, førend

Ægteparret kommer til Staten og til Kirken. Jeg tillægger imidlertid ikke dette nogen videre Betydning, for Lovforslagets Ordlyd viser, at der ikke kan være store Misforstaaelser til Stede. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at Ægteskaberne som Regel i alt Fald, ja vel omtrent altid, indgaaes i Hemmelighed; det er af de Ting, der gaa for sig under fire Øjne, og hemmelige Ægteskaber have Staten og Kirken egentlig ikke noget med at gøre. Men dersom Ægteskabsløftet er ærligt ment, saa vil selvfølgelig Ægteparret føle Trang til at gaa til det borgerlige Samfund og faa det indgaaede Ægteskab anerkendt og fredlyst for Loven. Saa kommer Ægteparret altsaa til det offentlige med sin Begæring, og saa maa det offentlige lige saa selvfølgelig stille sine Betingelser for at godkende og fredlyse det. Der maa jo tages Hensyn til, at man ikke gaar andres Ret for nær i samme Samfund, og til adskillige andre Omstændigheder. De 4 første Afsnit af Lovforslaget handle om denne Godkendelse og Fredlysnings af Ægteskabet fra det borgerlige Samfunds Side. Disse Bestemmelser har jeg ikke noget at indvende imod, dem kan jeg fuldt ud slutte mig til. De ere paa den ene Side saa klart affattede med Hensyn til de Krav eller de Betingelser, Staten maa stille for at anerkende Ægteskabet, og paa den anden Side er det gjort saa bekvemt som muligt for Ægteparret at faa en saadan Anerkendelse. Det er ordnet saa nemt, som det paa nogen Maade kan være, ogsaa i den Retning, at det ikke er saa dyrt, at Smaakaarsfolk ville have ondt ved at udrede de dermed forbundne Afgifter.

Det 5te Afsnit af Lovforslaget angaar Ægteskabets Forhold til de religiøse Samfund, altsaa for de flestes Vedkommende til Folkekirken. Det er rigtigt, hvad der staar i Begyndelsen af 5te Afsnit: „De Krav, der fra Folkekirkens og de her i Landet anerkendte Trossamfunds Side stilles til deres Medlemmer som saadanne med Hensyn til Ægteskab, berøres ikke af denne Lov, for saa vidt de ikke komme i Strid med Lovens Bestemmelser.“ Det er fuldstændig rigtigt, at saa snart det borgerlige Samfund, Staten, anerkender og fredlyser et Ægteskab, saa er det dermed fuldt afsluttet. Hvad Ægteparret yderligere vil kræve, det er et Samvittighedsspørgsmaal for dem. Kirkens Krav maa i Henhold til vor Grundlov for de anerkendte kirkelige Samfunds Vedkommende afgøres paa den Maade, som deres Love hjemle. For Folkekirkens Vedkommende